

[Madsen-Mygdal.]

1 pCt., og hvis man troede, det var nok, tog man helt fejl af Krisen. Og det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen udtalte, at efter den Tale, jeg har holdt, maatte man kunne forvente helt anderledes virkningsfulde Forslag overfor Krisen.

Maa jeg overfor dette sige — jeg sagde det ved Fremsættelsen af Lovforslaget, jeg har gentaget det her i Dag og bliver nødt til at sige det for tredje Gang —: Dette er ikke noget Forslag mod Landbrugskrisen, der er lige meget Krise i Landbruget, enten dette Forslag vedtages eller ikke. Den højtærede Landbrugsminister har ganske Ret i, at Landbrugskrisen ikke vil være afhjulpet ved dette Lovforslag. Rentabiliteten i Landbruget er i Øjeblikket fuldkommen ødelagt af den Grund, at Landbrugets Indtægter i Løbet af godt et Aar er omtrent halveret, medens Landbrugets Byrder og Udgifter praktisk talt er de samme, og selvfølgelig ændres dette Forhold ikke i mindste Maade, enten dette Lovforslag vedtages eller ikke.

De Repræsentanter, der agter at stemme for eller imod Lovforslaget, maa ikke i mindste Maade lade deres Afstemning bero paa, hvorvidt dette Forslag gavner Landbruget eller ikke. Landbruget som saadant gavnes ikke gennem dette Forslag. Nej, Lovforslagets Hensigt er alene den, som jeg her har sagt. Der sidder nogle Tusind Landmænd ude over Landet, der er i en saadan Stilling, at de kan ikke afvente, hvad der vil ske, de kan ikke afvente Bevægelser i Priserne, de kan ikke afvente, om Landets Regering og Rigsdag og hele det almindelige Erhvervsliv vil foretage den Tilpasning, der endelig kan bringe Rentabilitet i Landbruget, fordi de har ingen Modstandskraft.

Man kan saa sige: Det faar saa være, de faar saa gaa ned en og hjem. Det er alene dette, om man vil give en Haandsrækning til disse Folk, som er uden Skyld i det, som nu er sket, i, at det hele er stivnet her i Landet, og at Tilpasningen mangler, saa de kan se Tiden an, eller om man vil lade dem gaa ned en og hjem, det er alene dette, man skal tage Stilling til.

Man maa ikke bebrejde mig, at der ikke heri ligger noget Forslag mod Krisen. Det har aldrig været tilsigtet, og dette Lovforslag har ingen Betydning som Krisehjælp overfor den Krise, der foreligger. Jeg har sagt det her, og jeg vil gentage det, at i den Krise, som foreligger, og som ogsaa vil komme til at ramme alle de andre Erhverv og lamme dem, hvis ikke Tilpasning finder Sted, er der selvfølgelig ikke andet Middel

end dette, at man faar sine Udgifter, baade offentlige og private, ned i Niveau med det, der overhovedet kan opnaas. De, der modsætter sig denne Politik, bidrager til Krise og Arbejdsløshed, de, der gaar ind for denne Politik, bidrager til at afskaffe Krise. Jeg beder om, at man ikke betragter dette Forslag som et Kriseforslag, jeg har tidligere sagt, at det, der skal ske her fra Lovgivningsmagtens Side, kun kan ske, naar der er en Regering og et Rigsdagsflertal, som virkelig med Alvor vil gaa ind for denne Politik. Noget andet er, om man ønsker at række en Haand til de enkelte, selv om det ikke er saa helt faa, der kan hjælpes paa denne Maade, eller man ønsker at gaa imod det.

Der er selvfølgelig ikke noget i Vejen for at gentage hele den Diskussion, vi førte for 3 Aar siden, i 1927—28, og som varede i flere Dage; jeg for mit Vedkommende skal være villig dertil, men jeg har det Indtryk, at den højtærede Formand i Overensstemmelse med Regeringen ønsker at sætte Fart paa Rigsdagsarbejdet; de Dagsordener, vi har, tyder derpaa. Det forekommer mig egentlig, at det Lovforslag, der er fremsat, er af den Beskaffenhed, at det kan siges ret kort, om man er med eller mod det, eller om man ønsker Ændringer indført i Forslaget, og i saa Fald hvori disse Ændringer bestaar.

Overfor alle dem, der har udtalt stor Glæde over den Omvendelse, der har fundet Sted med mig, skal jeg udtale, at hvis jeg virkelig er den forlorne Søn, der vender tilbage, har jeg i høj Grad savnet Fedekalven; den har jeg ikke fundet nogen Steder, til Gengæld har jeg fundet ikke blot een Broder, men fire, fem, seks Stykker, der stod og var sure og tvære og øjensynlig havde meget svært ved at finde ud af, hvordan de skulde stille sig til den forlorne Søn, der var vendt tilbage. Naa, det skal jeg gerne finde mig i.

Hvor megen eller hvor ringe Omvendelse de vil tillægge mig, overlader jeg ganske til de Herrer fra de forskellige Partier. Jeg har gjort mig den Ulejlighed at læse den Forhandling, der blev ført for 3 Aar siden. Den Tale, jeg holdt da, anerkender jeg fuldt og helt. Nu gøres det til et Kardinalpunkt, hvordan Beløbene skulde uddeles: gennem Banker og Sparekasser eller, som her foreslaaet, gennem et Amtsudvalg. De Herrer kan vel ikke have glemt — ellers kan de læse det i Rigsdagstidende —, at det, vi drøftede, var helt anderledes fundamentale, principielle Spørgsmaal; det var Spørgsmaal om, hvorvidt man ved Lovforanstaltninger turde angribe lovligt indgaaede Panteforpligtelser. Det var det, vi drøf-